

Maagtsprog at holde Nidkjærheden oppe. Ligesom Udvalget anser de i §§ 3—9 indeholdte Kontrolforrifter for utilstrækkelige til at afværge den Skade, som efter Udvalgets Skjøn i det Hele vil paaføres Samfundet ved almindelig Lægevirksomheds Udførelse af uautoriserede Personer, saaledes holder man sig paa den anden Side overbevist om, at Lovforslagets System paa ingen Maade vil tilfredsstille dem, som gaa ud fra en modsat Opfattelse, nemlig at Kvakksalveriet er uskadeligt eller maaske endog nyttigt, og som derfor forlange, at Frihed bør indrømmes paa dette Omraade. Af de Personer, som nu udøve Kvakksalveri, ville meget faa være i Stand til at opfylde Lovens § 7, og det vil sikkert vække nok faa megen Misforpielse, naar disse ensfoldige og uvidende Mennecker skulle straffes for Mangel paa Ene til at opfylde formelle Kontrolforrifter, som naar de hidtil ere blevne straffede umiddelbart for deres Lægevirksomhed. Overhovedet vil Lovforslagets strenge Gjennemførelse berede disse Mennecker saa mange Vanskeligheder og give saa megen Anledning til at fortrædige dem, at herved sikkert vil foraarages mere ondt Blod end ved den nuværende Kvakksalverlovgivning.

Udvalget foreslaar derfor under Nr. 1, at §§ 3—9 udgaa. Det er en Selvfølge, at et Par Smaaændringer, hvis dette vedtages, maa foregaa i Slutningen af § 1, 1ste Stykke og i § 10.

ad § 1.

Udvalget maa udtale sin Tilfredshed over, at det strafbare Kvakksalveri bestemmes paa noget anden Maade end hidtil. Medens det efter den gjældende Ret maa antages, at Kvakksalveristraffen kan anvendes, saa snart en uautoriseret Person tager en Syg i Kur, uden Hensyn til, om dette er for Betaling eller ikke, og uden Hensyn til, om det er noget enkelstaende, eller om han gjør det i større eller mindre Omfang, fremhæver Lovforslaget, at Straffen ikke kommer til Anvendelse mod den, der kun ved en enkelt Leilighed efter eller uden Opfordring giver Raad imod en Sygdom, for saa vidt han ikke derved søger Erhverv eller udøver en stadig Virksomhed i saadan Retning. Udvalget er enigt i denne Tanke, men man tror dog, at det vil være rigtigst at lade Ordene „ved en enkelt Leilighed efter eller uden Opfordring“ gaa ud. Thi Meningen med Bestemmelsen kan dog ikke være, at en Person hjemfalder til Kvakksalveristraffen, saa snart det kan oplyses, at han ved flere Leiligheder og mere end een Gang har givet Raad mod Sygdomme. Dette kan ikke engang ubetinget antages nu, da Meddelelsen af et Husraad, saavidt vides, ikke anses strafbart. Hvad det kommer an paa, er for-

mentlig kun at ramme den, der driver Kvakksalveri som Erhverv, eller dog, selv om han et Lader sig betale derfor, udøver en stadig Virksomhed i denne Retning, saaledes at han ikke blot leilighedsvis yder sine Omgiwelser eller Andre, med hvem han kommer i tilfældig Berøring, Hjælp, men behandler Alle og Enhver, der henvender sig til ham om Hjælp.

ad § 2.

Denne Paragraf omhandler tvende forskjellige Ting, nemlig dels fremmede Lægers Afgang til at praktisere her i Landet, dels den Afgang til undtagelsesvis at udøve enkelte Grene af Lægevidensskaben, som kan tilstaaes ikke lægeyndige Personer. Udvalget tror at burde holde disse to Ting nøie ud fra hinanden, hvorfor man foreslaar en Deling af § 2.

Hvad fremmede Læger og deres Afgang til at udøve almindelig, ubegrændset Lægepraxis her i Landet angaar, mener Udvalget, at den, der ikke i paagjældende fremmede Land vilde have Ret til at praktisere i Sænhold til de af ham aflagte Prøver, ei heller bør kunne faae Tilladelse til at gjøre det her i Landet. Det er saaledes bekiendt, at Doktorgraden ikke i Lydsland giver jus practicandi, og det vilde derfor være urigtigt, om denne Grad skulde kunne give Afgang til at praktisere her i Landet. Det vil ei heller let kunne tænkes, at der skulde være nogen Erang til at forskaffe en Person, hvis i Udlandet aflagte Prøver ikke hjemler ham Afgang til at praktisere der, en Ret til at udøve almindelig Lægepraxis her i Landet. En anden Sag er, at fremmede Specialister under tiden kunne afhjælpe en siebtkelig tilstebeverende Erang bedre end indenlandske Læger, af hvilke maaske ingen staar saa høit i paagjældende specielle Fag; men den af Udvalget foreslaaede § 3 giver Justitsministeriet al væffeligt Frihed til at aabne saadanne fremmede Specialister Afgang til Praxis her i Landet, uden Hensyn til, om de af dem aflagte Prøver i Udlandet give dem Ret til at udøve almindelig Lægepraxis.

Hvad angaar ikke lægeyndige Personers Afgang til at behandle enkelte bestemte Sygdomme eller Under, tror Udvalget, at der kan være Grund til at gaa noget videre i Retningen af Frihed end Lovforslaget, og paa dette Punkt er Udvalget derfor tilbøieligt til at stille Sagen noget friere end Lovforslaget. Udvalget antager, at Lovforslagets § 2, andet Stykke, nærmest i Anvendelsen vil blive forstaaet paa samme Maade, som Forordningen 5te September 1794 § 6 i det Mindste i senere Tider, saavidt vides, er blevne anvendt, nemlig, at Afgang til en speciere Lægevirksomhed skal betinges af en aflagt Prøve eller deslige. Dette anser Ud-